02/01/2021

“Λίγα λόγια αποχαιρετισμού στην σεπτή Ηγουμένη Λυδία”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ελευθερουπόλεως

Για την πολυσέβαστη μακαριστή Ηγουμένη της Ιεράς Μονής του Αγίου Παντελεήμονος Λυδία μοναχή έγραψε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομος μετά την Κοίμηση της γερόντισσας κατά την Ιερά Αγρυπνία για το νέο έτος.

Όπως αναφέρει η Ιερά Μητρόπολη Ελευθερουπόλεως: “Μέ τό τέλος τοῦ «σημαδιακοῦ» ἔτους 2020 ἐτελειώθη ἐν Κυρίω ἡ ἀγαπητή μας Καθηγουμένη τῆς Ι. Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Λυδία μοναχή. Ἡ ἐκδημία της πρός Κύριον, ἄν καί σέ γῆρας βαθύ ὑπερφορτωμένο μάλιστα ἀπό μακροχρόνια ἀνίατη καί «βροτολοιγό» ἀσθένεια προκάλεσε εὔλογη συγκίνηση σέ ὅσους τήν ἐγνώριζαν. Ἡ μικρή τό δέμας Γερόντισσα μέ τή σεμνή μορφή καί τό καλοκάγαθο χαμόγελο στή

συμπαθῆ της ὄψη πολύ εὔκολα προσείλκυε τήν ἀγάπη καί τόν σεβασμό ὅσων ἀξιώθηκαν νά τήν γνωρίσουν ἀπό κοντά. Τό ἥρεμο καί ταπεινό ἐξωτερικό ἦθος της καθόλου δέν πρόδιδε τήν ἡγουμενική της θέση. Σπάνια δέ τήν ἔβλεπες νά κάθεται στό ἡγουμενικό της στασίδι μέ τά διάσημά τοῦ ἱεροῦ της ἀξιώματος.

Ἡ πολυσέβαστη Λυδία ἦταν γέννημα καί θρέμμα τοῦ τόπου μας. Τό πρῶτο φῶς τῆς ζωῆς εἶδε στήν κώμη τῆς Γεωργιανῆς Παγγαίου στίς 22 Νοεμβρίου τοῦ 1933. Μοναδική θυγατέρα μεταξύ πέντε ἀδελφῶν στήν εὐσεβῆ οἰκογένεια τοῦ Χαραλάμπους καί τῆς Ἑλένης Παπαδοπούλου ἀνετράφη ἐπιμελῶς σέ ἑλληνοπρεπές καί χριστιανοπρεπές περιβάλλον. Στό σπίτι τους κατέλυε πάντοτε, ὅπως μοῦ διηγεῖτο ἡ ἀείμνηστη Γερόντισσα, ὁ ἑκάστοτε Μητροπολίτης τῆς Ἐλευθερούπολης, ὅταν περιόδευε τήν ἐπαρχία του.

Ἡ ἐνεργός συμμετοχή της στά Ἐκκλησιαστικά πράγματα ἄρχισε ἀπό τή γνωριμία της μέ τόν ἀείμνηστο ἱδρυτή τῆς Ἀδελφότητος «Λυδία» ἀρχιμ. π. Θεόφιλο Ζησόπουλο. Ποθώντας ὅμως τόν μοναχικό βίο ἡ ἀείμνηστη Λυδία προσκολλήθηκε κάτ’ ἀρχάς στόν Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Καραχρῆστο μονάζοντας στό ἀρτισύστατο μοναστήρι τῶν Νικητῶν Χρυσούπολης. Κυρίως ὅμως ἡ μοναχική της πορεία ξεκίνησε ἀπό τό 1980 στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος μέ κτήτορα τον πολυσέβαστο καί ρέκτη Ἀρχιμ. π. Φίλιππο Ἀβραμίδη. Ἐπίσημα δέ ἐνθρονίστηκε τό 2000 ἀπό τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Ἐλευθερουπόλεως Εὐδόκιμο. Στό Μοναστήρι αὐτό μέ τήν Ἁγιορείτικη ἐπιβλητική κατατομή καί ὄψη, ἀληθινό ἐντρύφημα ψυχῶν καί σωμάτων, ἕνα ὡραῖο οἰκοδόμημα καί σεμνότατο, ἔργο ζωῆς τοῦ καλοῦ του κτήτορος, ἀγωνίσθηκε τόν καλόν ἀγώνα ἡ ἀποιχομένη Γερόντισσα. Ἔζησε την μοναχική ζωή συνοδεία μέ τήν ἀξιέραστη σιωπή τοῦ ἀθλητοῦ τῆς πίστεως. Ἦταν Ἡγουμένη φημισμένου Μοναστηριοῦ μέ ἄπειρο πλῆθος προσκυνητῶν. Καί ὅμως τό κύριο διακόνημά της ἦταν ἡ τράπεζα, ἡ «διακονία τῶν τραπεζῶν». Λίγα, μετρημένα τά λόγια της, πάντοτε δέ «ἅλατι ἠρτυμένα». Πηγή διδασκαλίας σέ ὅσους τήν προσέγγιζαν, ἦταν ἡ σεμνή καί ταπεινή παρουσία της. Ἀληθινά «μυστήριον σεσιγημένον»!

Αὐτή ἡ πολυσέβαστη καί πολυαγάπητη Ἡγουμένη ἐξεδήμησε χθές, 31 Δεκεμβρίου. Ὁ θάνατός της τερμάτισε τό πολυετές μαρτύριο τῆς ἀσθένειάς της καί τῆς Ἰώβειας ὑπομονῆς της. Οἱ περίεργες συνθῆκες τῶν ἡμερῶν μας δέν ἐπέτρεψαν δυστυχῶς νά τήν τιμήσουμε την ἐπομένη Πρωτοχρονιά, ὅπως ἔπρεπε. Μόνο μέ τό στόμα τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου μας, τοῦ Πρωτοπρ. Π. Παναγιώτου Χαλάτα τῆς ἀπευθύναμε τόν ἐξῆς χαιρετισμό λίγα ταπεινά ἄνθη, ἀγάπης καί τιμῆς, στό σεπτό της σκήνωμα:

«Πολυσέβαστη Γερόντισσα Λυδία

Ἐν κατανύξει ψυχῆς σοῦ ἀπευθύνει ἡ ταπεινότης μου διά τοῦ Ἐπιτρόπου μου τόν ὕστατο χαιρετισμό. Δυστυχῶς οἱ πρωτόγνωροι σκληροί

περιορισμοί στήν μεταξύ μας ἐπικοινωνία, πού ἐπέβαλε ἡ Πολιτεία, δέν ἐπέτρεψαν στήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία σου τήν προσωπική μας παρουσία καί τήν μετά πάσης ἐπιβαλλομένης στό ἀξίωμά σου ἐκκλησιαστικῆς τάξεως τέλεσή της. Ἀλλά εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τήν δική μας ἔλλειψη θά ἀναπληρώσουν οἱ ἄνω λειτουργοί, οἱ φωτεινοί ἄγγελοι, πού θά παραλάβουν τήν ψυχή σου γιά νά τήν ὁδηγήσουν στό φοβερό Βῆμα τοῦ Ὑψίστου.

Διότι ἀνθρώπινα κρίνοντες εἶσαι ἀξία αὐτῆς τῆς μοναδικῆς, ὑπερκόσμιας ἀγγελικῆς τιμῆς. Ἀγγελικός ὑπῆρξε ὁ βίος σου. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀφιερώθηκες ψυχῆ καί σώματι στόν Θεόν. Ἡ θεία γαλήνη ἡ ἐπανθοῦσα στό σεβάσμιο πρόσωπό σου, ὁ λόγος σου ὁ ἥρεμος καί ταπεινός, ἡ εὐαγγελική συμπεριφορά σου πρός μοναχούς καί μιγάδας, ἡ θαυμαστή ὑπακοή σου, ὁ ἀνυπόκριτος σεβασμός σου πρός τόν Ἐπίσκοπο καί τούς Κληρικούς ἐν γένει, ἡ ὑποδειγματική καί ἀγόγγυστη ὑπομονή σου στίς ἀλλεπάλληλες δοκιμασίες τοῦ ἰσχνοτάτου σαρκίου σου, ἡ ἀταραξία σου μπροστά στό φάσμα τοῦ ἐπερχόμενου τέλους, ἡ καταφυγή σου στήν ἀδιάλειπτη προσευχή καί τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί προπάντων στό Ποτήριον τό ζωηφόρο, ὅλα αὐτά εἶναι ἀρκετά νά μᾶς πείσουν ὅτι πράγματι ἀξίζεις καί τῆς ἀγγελικῆς ὑποδοχῆς καί τοῦ μακαρισμοῦ πού ἐπαναλαμβάνεται σήμερα ἐπάνω στή σεπτή σορό σου. «Μακαρία ἡ ὁδός ἥ πορεύη σήμερον ὅτι ἡτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως».

Πορεύου λοιπόν σεβασμία καί προσφιλής μῆτερ Λυδία στόν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ὁ ἀγωνοθέτης Θεός στεφανώνει μέ ἀμάραντο στέφανο τούς τίμιους ἀγωνιστές τῆς πίστεως καί τῆς ἀρετῆς. Καί ἀπό ἐκεῖ, τούς οὐράνιους θόλους, προσεύχου πρῶτον ὑπέρ τῆς μικρᾶς ποίμνης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης καί δεύτερον ὑπέρ πάντων ἡμῶν, Κλήρου καί λαοῦ τῆς ταπεινῆς μας Μητροπόλεως.

Αἰωνία καί ἀγήρως ἡ μνήμη σου ἀλησμόνητη καί σεπτή μῆτερ.»